

Parnas

Alecu Donici

Pe când la greci au părăsit
Ciopliții dumnezei,
Iar locurile lor, pe drept le-au împărțit
Norodul între ei:
Atunci și muntele Parnas

La unul muritor moșie a rămas.
Stăpânul nou pe el îndat-au așezat

Câțiva măgari la pășunat.
Măgarii au aflat,
De unde, până unde!
Că muzele odat'
Au locuit pe munte
Și zic: „Se vede, dar,

Că noi aici suntem mânați nu în zadar.
Pesemne muzele de oameni s-au urât

Și ei au hotărât:
Ca noi în locul lor cântări să iscodim.
Aideți! voinicilor! cu toții să răcnim.
Nu pierdeți cumpătul, strigați cu îndrăzneală,

Iar cine n-are glas
Cum trebui la măgari, afar' de pe Parnas!
Și credeți că, păzind această rânduială,
Noi slavă vom lua, mai mult răsunătoare,
Decât acele nouă vestite sorioare”.

Acest sfat măgăresc,
Măgarii cu un glas îl îmbunătățesc.
Și-odată toți pornesc
Așa strigare mare,

Încât stăpânul lor, pierzând toată răbdarea,
Au poruncit cu ură
Să-nchidă pe măgari, de pe Parnas, la șură.
Eu vreau s-aduc aminte:
Că locul nu dă minte.